

KAPITOLA 2

„Zemřel strýc David,“ řekla Makova máma zlomeným hlasem.

Mak přeskočil pohledem z mámy na tátu a kývl hlavou. Matně si vzpomínal na strýce Davida, tátova bratra, který bydlel kdesi v Indii. Párkrát přijel do Anglie kvůli práci a zašli s ním na večeri, ale Mak si na něj vzpomínal jen mlhavě. Kdyby jej měl označit mezi podezřelými na policii, určitě by ho nepoznal. Ale byl to tátův bratr a věděl, že ti dva si byli blízcí, takže mu bylo tatínka líto. Přál si, aby byl schopný přemýšlet, jak zareagovat.

„Byla to autonehoda,“ pokračovala maminka, když bylo jasné, že tatínek ještě není schopný říct ani slovo. „Když odcházel z kanceláře.“ Makův strýc vlastnil technologickou firmu v Novém Dillí.

Mak si snažil představit, kde to město v Indii vlastně leží. Chvilí mu trvalo, než Indii vůbec našel na glóbu, který si promítal v hlavě. V žádném případě by na něm nezvládl najít konkrétní město.

„Budeme tam muset jet na pohřeb a vyřešit záležitosti kolem strýcova podnikání,“ promluvil konečně táta a odkašlal si. „Neměl tam žádnou rodinu...“ Odmlčel se.

Chlapcův mozek šlel. Věděl, že by se měl cítit smutně, ale všechno, na co zvládl myslet, byl volný týden nebo možná dokonce dva bez neustálého dohledu rodičů. Konečně bude mít klid od tátových přednášek o tom, jak plytvá čas hraním počítačových her nebo nacvičováním kouzelnických triků. „No, mohl bych zůstat u babičky a...“

„Pojedeme všichni,“ řekl rozhodně táta.

„Do Indie?“ vyhrkl Mak. Nikdy tam nebyl a ani nijak netoužil se tam podívat. Kromě jídla ho nenapadal jediný důvod, proč by ji měl navštívit. Byl docela spokojený tam, kde byl, tedy v Londýně. „Úplně všichni? Jako i Anula?“ Kdyby musela jet i jeho starší sestra, tak by se to možná dalo přežít.

Táta zvedl prst. „Tvá sestra je na univerzitě a je důležité, aby bez rozptylování studovala dál.“

„A co moje škola?“ vykřikl Mak. „Píšeme testy...“ Jen ta slova vypustil z úst, došlo mu, že to znělo jako zoufalý pokus, aby nikam nemusel. Nikdy předtím se o zkoušky ve škole moc nestaral.

Tátův obličej zbrunátněl. „Pojedeš s námi! Jedeme tam, abychom tvému strýci vyjádřili úctu jako rodina.“ Otočil se a bez jediného slova odešel do obýváku.

Makovi bylo jasné, že měl raději mlčet, zvláště když se táta o té špatné zprávě zrovna dozvěděl. Možná kdyby

počkal, tak by přišel na nějaké lepší, promyšlenější důvody, proč by měl raději zůstat doma. Cítil, jak ho mámin pohled provrtává skrz na skrz.

„Proč vždycky myslíš jen na sebe, Maku?“ řekla tiše.
„Táta je rozrušený. Měl bys ho podpořit, ne se s ním hádat.“

Chlapec se zastyděl a sklopil hlavu. „Omlouvám se. Postavím na čaj.“ Rychle se přesunul do kuchyně a doufal, že masala čaj s indickým kořením by mohl pomoci situaci uklidnit. Dobře přitom věděl, že ho čeká výlet, o který nemá ani trochu zájem.

Pro Maku byla Indie jen hodně velká země daleko od domova.

KAPITOLA 3

O tři dny později stál Mak uprostřed rušného letiště Heathrow. Okolo něho spěchaly davy lidí, kteří se snažili stihnout odlet svého letadla. Ve vzduchu se vznášelo napětí.

S rodiči se Mak skoro nebavil. Báł se, že by mohl říct něco nepromyšleného, co by tátu rozčílilo. Rozhodl se proto mluvit co nejméně. I tak táta využil každou příležitost, aby ho pokáral.

„Neběhej,“ říkal, když Mak utíkal podél jezdícího pásu. „Nesahej na to, rozbiješ to,“ když si Mak dovolil dotknout se zboží v obchodě se suvenýry. Buď se ozvalo „přestaň“, „nedělej to“ nebo „buď zticha“. Oponovat by ničemu nepomohlo, usoudil Mak.

Alespoň se na něj usmála servírka v restauraci, když nechal mávnutím ruky zmizet kostku cukru. Bohužel to vedlo jen k tomu, že táta zabručel: „Přestaň zlobit, Makure.“

Mak tajně doufal, že Nové Dillí bude alespoň o trochu klidnější.

V Indii musí mít zákon na to, že když řídíte, musíte taky troubit, uvažoval Mak. Žádné jiné vysvětlení pro tu ohlušující kakofonii zvuků rozléhající se ulicemi Nového Dillí neexistovalo.

Překvapilo ho už, když vyšel z klimatizované příletové haly letiště Indiry Gándhíové do dusivého a znečištěného vlhkého vzduchu města. Ale ještě víc ho dostaly davy na chodnících. Tolik lidí na jednom místě nikdy neviděl. A vypadalo to, že každý z nich se mu snaží něco prodat – jízdu taxíkem, nějaké ovoce, pití, mobil nebo nekonečné množství dalších věcí, které Mak v tu chvíli nedokázal rozpoznat. Táta okolo všech těch prodejců prošel s přísným pohledem a postojem, kterým dal každému najevo, že se ho nemají snažit obtěžovat.

Mak ale takové štěstí neměl a několikrát se mu stalo, že ho obestoupila hromada lidí a tím ho oddělila od rodičů. Když se na něj mačkala všechna ta těla, začínal pocítovat klaustrofobii.

Několikrát se otočil, než znovu zahlédl příletovou halu. Celý zmatený začal křičet: „Mami! Mami!“

Vtom se mámina ruka prosmekla davem, chytila ho za loket a táhla ho směrem k soukromému autu, které čekalo kousek od nich. Trvalo to jen pár vteřin, ale i tak pocítil motýly v břiše a zachvátila ho chvilková panika. *Co když se mu rodiče ztratili?* Vůbec nevěděl, jak se ve městě někam dostat, nemluvil hindštinou a ani neznal název hotelu,

ve kterém budou bydlet. Snažil se však s tím nekontrolovatelným strachem, že by skončil sám ve městě s 21 miliony lidí, bojovat.

KAPITOLA 4

Z bezpečí jejich soukromého auta hleděl Mak z okýnka na nekončící zed' aut a na chodníky přečpané více lidmi, než kdy v životě viděl. Všiml si taky zamyšleného tátova výrazu, ve kterém byla trocha smutku, ale i ještě něco jiného – nejspíše špetka radosti z toho, že je zpět v Indii.

Studená klimatizace v autě bodala do obličeje. Venku bylo příliš vedro a uvnitř zase příliš chladno.

A navíc mu začalo kručet v břiše.

Mak si byl docela jistý, že takto by se jídlo třepat nemělo. Štouchl do něj lžící. *Rogan josh* už jedl dřív v Anglii, ale tady jej očividně připravovali jinak. Nejen že vypadal jinak, než čekal, ale i chuť byla neobvyklá. Dal by si raději smaženou rybu s hranolky nebo jablečný koláč: prostě něco *normálního*.

Přestože počet věcí, které ho znepokojovaly, narůstal, držel Mak jazyk za zuby. Rodiče si během jídla tiše povídali, ale jeho do rozhovoru nezapojovali. Cítil se příliš unavený z posunu času na to, aby mu to vadilo. Chvilí se rýpal v jídle, než mu došlo, že táta mluví na něj.

„Co, tati?“

„Říkal jsem, že až zítra půjdeme do kanceláře strýce Davida dělat pořádek v jeho obchodních věcech, bylo by nejlepší, kdybys zůstal na hotelu.“

Zařídít letenky chvíli trvalo, a tak se jim nepodařilo stihnout strýcův pohřeb. Hinduistické pohřby se konají vždy co nejdříve. A ten strýcův byl už dva dny potom, co se o jeho smrti dozvěděli. Makovi se trochu ulevilo, netoužil zrovna po tom být svědkem kremace. Ovšem to, že pohřeb nestihli, způsobilo, že táta měl ještě nepříjemnější náladu než obvykle.

„Fajn,“ odpověděl Mak. „Klidně tu zůstanu, dokud se nevrátíte.“

„Zakazuji ti odcházet z hotelu,“ varoval ho táta.

„Je tu bazén,“ připomněla mu máma, „a když budeš mít hlad, můžeš se najíst v restauraci. Nemělo by nám to trvat dlouho.“

Mak neplánoval vycházet ze svého pokoje a už vůbec ne z hotelu. Bazén ho vůbec nezajímal. I když byl dobrý plavec, ve škole si ho na plavání neustále dobírali.

„Budu v pohodě,“ řekl s úlevou Mak. „Mám co dělat.“ Volný čas chtěl využít k cvičení několika kouzelnických triků z knihy. Možná si pak objedná nějaké jídlo na pokoj a bude se dívat na filmy. Sen!

Přesně tak začalo Makurovo indické dobrodružství – v bezpečí čtyř zdí pokoje luxusního hotelu. Pokud nemáte rádi muzikály, kriket nebo politiku, indická televize vás příliš neohromí. Mak se tedy zaměřil raději na svou kouzelnickou knihu. Připojil se na hotelovou wi-fi a pustil si na youtube několik videí ukazujících, jak schovat minci do dlaně, aby to vypadalo, že zmizela ve vzduchoprázdnu.

Po nějaké době se Mak začal nudit, a tak se vydal na balkón. Ovšem vzduch nasáklý vlhkostí, který jej udeřil

do tváře, a monotónní hukot aut ho donutily vrátit se do pokoje a rychle za sebou zavřít dveře.

Bylo už pozdě odpoledne a rodiče se stále nevraceli. Mak se tedy rozhodl sejít do hotelového vestibulu a skrze imponantní vchod pozoroval pečlivě zastrážžený trávník. Na malou chvíli pocítil nutkání vyběhnout ven.

Udělal krok, ale hlas v jeho hlavě mu tiše připomněl, co ho venku čeká: horko, otravné mouchy, neustávající provoz a žebráci. *Nebostinná a neznámá země, které nikdy nemůžu být součástí*, myslel si.

Přiznal si, že má strach. Strach z neznámého a cizího. Někteří lidé se narodili jako objevitelé a dobrodruzi. Ne tak Mak. Nikdy se neodvážil vydat za hranice Londýna.

Kdyby byl ale upřímný, ve skutečnosti se nejvíc obával života prožitého na několika pohodlných kilometrech čtverečních, aniž by se v něm odehrálo něco zajímavého. Ale co si vybrat? On se prostě nenarodil jako dobrodruh. A kdyby se ocitl v nebezpečí? Nedokázal by si poradit, kdyby nějakému čelil.

Ne – kouzla byla jednodušší. Ty měl pod kontrolou a mohl se za ně schovat.

A zmizet.